

5 שאלות שאנחנו ממליצים להציף בסלון בעקבות השיר

1.

למה בכלל אנחנו צריכים לזכור. יש יום זיכרון לאומי ובינלאומי. יש טקסים ממלכתיים – האם זה לא מספיק?

2.

איך אפשר בכלל להכיל ולזכור משהו לא הגיוני ולא אנושי שקרה לפני 80 שנה.

3.

האם נכון יותר להתמקד בסיפור הגדול או שהתפקיד שלנו, כאנשים פרטיים, הוא לזכור ולשמור דווקא את הסיפורים והזיכרונות האישיים?

4.

האם נכון לחפש או ליצור קשרים והקשרים בין הזיכרון של מה שהיה לבין המציאות כאן ועכשיו?

5.

האם הזיכרון צריך לעבור התאמה ואדפטציה כדי להתאים למציאות ולקשב העכשווי?

מילים ואקורדים

מעבר C Fmaj7/C Am Dsus2

Am G F
סיון היא כבר אמא, שני בנים
F Bb
והפחדים שלא עוזבים,
C G
שמדמיית איך אותם לוקחים
C7
ורון מדבר עם אלוהים שייקח את הכל,
Am G F
Bb
רק לא את השירים
C7 C G
גם מילים צריכות ניסים
E G
לי אומר שיש בו אמונה,
Am
בלעדיה אין לו כוונה,
E G Dm
הוא מסתיר בפנים את הדמעות
Fmaj7/C #Am/G D/F Am
כי אי אפשר לבחור לחיות

Fmaj7/C C/Bb C
איך זה יכול להיות ואיך זה מרגיש
Fm
אני אף פעם לא אדע
Fmaj7/C C/Bb C
איך זה יכול להיות ואיך זה מרגיש
D Am E
עוד מחפש את התשובה בעיניים...
D Em G/F G D Am
יש עוד סיפור שלא נגמר

פתיחה C Fmaj7/C Am Dsus2

Am G F
שאלתי את איה מה היתה עושה
F Bb
אם היתה חוזרת לתקופה
C7 C G
שלכאב לא היתה תרופה
Am G F
בחדר של איה אסור לנגן
F Bb
שלא ישמעו אצל השכן
C G
אין מקום למנגינות יותר
E G Dm
לי אומר שיש בו אמונה,
Am
בלעדיה אין לו כוונה,
E G Dm
הוא מסתיר בפנים את הדמעות
Fmaj7/C #Am/G D/F Am
כי אי אפשר לבחור לחיות

Fmaj7/C C/Bb C
איך זה יכול להיות ואיך זה מרגיש
Fm
אני אף פעם לא אדע
Fmaj7/C C/Bb C
איך זה יכול להיות ואיך זה מרגיש
D Am E
עוד מחפש את התשובה בעיניים...
D Em G/F G D Am
יש עוד סיפור שלא נגמר

לכולנו ברור שאסור לשכוח. שיש לקח שעלינו ללמוד – כאנשים וכאומה – מהשואה והגבורה. אבל אנחנו חיים בתקופה שבה אחרוני השורדים הולכים לעולמם ועלינו לקחת על עצמנו את התפקיד של נושאי הדגל ושומרי הזיכרון.

זו משימה ענקית ואתגר לאומי – אבל לפני הכל ויותר מהכל זו משימה אישית. זו אחריות של כל אחד ואחת מאיתנו לזכור וללמוד מהשואה. אנחנו חייבים את זה לששת המיליונים שנרצחו בשואה ולמאות האלפים ששרדו כדי לספר.

סלון זה יעסוק בהעברת לפיד הזיכרון הלאה – אל הדורות הבאים. הוא יבקש לבחון כיצד מצליחים לשמור בחיים את הזיכרון ואת החוויות של מי שכבר אינם בחיים ולהציב בפנינו שאלות על זיכרון עכשווי, רלוונטי ואנושי – שנושא את עינו לעתיד טוב יותר.

תהליך היצירה

ואם הייתי חי בשואה?

השיר "סיפור שלא נגמר" עונה על השאלה, באופן חשוף וגלוי ובשמות היוצרים עצמם, עד שאפשר ממש להרגיש שאנחנו מצמידים אוזן לקירות האולפן. "בחדר של איה אסור לנגן שלא ישמעו אצל השכן.. לי אומר שיש בו אמונה בלעדיה אין לו כוונה".

היוצרים מסבירים: "אנחנו חיים בין הדור שהיה וחווה את השואה על בשרו, לבין הדור שישמע עליה רק דרך עדויות מוקלטות, סרטים או שירים.

אז נכון, אי אפשר לענות על השאלה איך היינו מתנהגים אם היינו בשואה, אבל אפשר לפחות לשאול. בשיר הזה, שאלנו את עצמנו איך היינו מתמודדים עם דבר נורא שכזה. התשובות שלנו הן סוג של 'זיכרון בסלון' מולחן. המטרה שלנו היא לחבר את הדור הצעיר שלא יכיר שורדי שואה. לפעמים שכשאנחנו יוצרים בעצמנו התחושה היא סוג של בריאת זיכרון, שנוצר יש מאין.

כי בסוף כולנו חיים בין ההיסטוריה שחזרת, לבין הרגש שמעולם לא עזב. זהו סיפור שלא נגמר".